

opusdei.org

Meditacije: ponedjeljak četvrtog tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom Korizme.

4.03.2025.

- Bog ima velike snove za nas
- Predati se kao djeca
- Vjera je stvaranje prostora za Boga

.....

JUČER smo slavili nedjelju Laetare, podsjetnik da je Korizma vrijeme pokore, ali i priprema za veliku radost Uskrsa. U knjizi proroka Izaije čujemo kako nam Bog govori: „Jer evo, ja stvaram nova nebesa i novu zemlju. Prijašnje se više neće spominjati niti će vam na um dolaziti. Veselite se i dovijeka kličite zbog onoga što ja stvaram; jer, evo, od Jeruzalema stvaram klicanje, od naroda njegova radost“ (*Iz65,17-19*). Bog nas poziva na radost, i sam se raduje. U Knjizi Postanka također vidimo Božju radost dok promatra svijet koji je netom oblikovao, potvrđujući da je „vrlo dobar“ (*usp. Post 1,31*). Stvoritelj, koji je pripremio svijet za čovjeka, već je sanjao o životu svoje djece.

Znamo, međutim, da je grijeh ušao u svijet i uništio prvotnu harmoniju. No Bog nikada nije prestao praštati niti sanjati o tome da dijeli svoju ljubav s ljudima. Svaki od nas je, na

neki način, Božji „san“, izraz njegove želje za našim dobrom i srećom. „Bog misli na svakoga od nas – i misli na naše dobro! On nas ljubi i sanja o radosti koju želi podijeliti s nama. Zato nas Bog želi ‘ponovno stvoriti’, obnoviti naša srca, kako bi radost mogla pobijediti. I On ima mnogo planova... sve snove koje zaljubljena osoba može imati.“[1] Sveti Josemaría Escriva napisao je: „Kako me ganutost preplavi svaki put kad pročitam riječi proroka Izaije: ‘Ego vocavi te nomine tuo, meus es tu!’ – Pozvao sam te po imenu, uveo sam te u svoju Crkvu, moj si! Sam Bog mi govori da sam njegov! To je dovoljno da se poludi od ljubavi!“[2]

„VELIČAM te, Gospodine, jer si me izbavio“ (Ps 30,1). Ovaj psalam izražava zahvalnost nekoga koga je Bog spasio iz ralja smrti. Iz ovog

iskustva psalmist je naučio barem dvije važne stvari. Prva je da Božja srdžba traje samo trenutak, ali njegova dobrotu traje cijeli život. Bog ne želi uništiti, nego ispraviti, kako bi Njegova djeca mogla biti sretna. Stoga, čak i nakon što ga povrijedimo grijehom, uvijek mu se možemo vratiti sa sigurnošću da će nas primiti. Iako nam se ponekad može činiti da nas je ostavio same ili sakrio svoje lice, Bog će uvijek ostati vjeran. „Za kratak trenutak postavih tebe, al' u sućuti velikoj opet ću te prigrliti.“ (Iz 54,7-8)

Druga poruka ovog psalma je da nam bolest i smrt otkrivaju vlastitu krhkost. U vremenima blagostanja lako je to zaboraviti i ne shvatiti koliko trebamo druge i, iznad svega, koliko trebamo Boga. No, kad dođe vrijeme osobne ili obiteljske krize, shvatimo koliko nam je potrebna molitva i zajedništvo s Bogom i bližnjima. „Rekao si mi: Oče, jako se

loše osjećam. Ja sam ti povjerljivo odgovorio: Uzmi na svoja ramena samo malo od ovoga križa, samo jedan mali djelić. Ako ti ni to ne uspije, onda ga ostavi čitava na Isusovim snažnim ramenima. Zatim ponavljaj skupa sa mnom: *Gospodine, Bože moj, u tvoje ruke polažem sve prošle, sadašnje i buduće stvari, male i velike, rijetke i mnoge, vremenite i vječne*. Zatim ostani miran.“[3]

JEDNOM prigodom moćan čovjek, visoki kraljevski službenik, došao je k Isusu i molio ga da pođe s njim u Kafarnaum kako bi izliječio njegova teško bolesnog sina. Njegova vjera i nada još su bile slabe, ali njegova očinska ljubav poticala ga je da učini sve kako bi pomogao svome sinu. Zbog toga je prešao više od 30 kilometara iz Kafarnauma do Kane kako bi pronašao ovog Učitelja, o

kojemu su mu ljudi pričali da čini neviđena čuda.

Na prvi pogled, Isus ne odgovara odmah na njegovu molbu. Umjesto toga, mirno se osvrće na nevjeru koju je susretao u Galileji: svi su htjeli vidjeti znakove i čudesna, ali nisu bili spremni prihvatiti njegovu riječ i obratiti se. No taj čovjek uporno moli, a iz njegove spremnosti da posluša Isusove riječi vidi se da njegova vjera raste: „Idi, sin tvoj živi!“ (*Iv* 4,50). Na povratku u Kafarnaum, sluge ga susreću s radosnom viješću da mu je sin ozdravio. „I povjerovala on i sav dom njegov,“ bilježi evanđelist Ivan (*Iv* 4,53).

Gospodin želi i nas ozdraviti, kao sina ovog službenika – osloboditi nas od ropstva grijeha i oprostiti nam. No traži od nas da i mi, poput ovog čovjeka, vjerujemo u Njega. „Vjera znači napraviti mjesta za Božju

ljubav, napraviti mjesta za Božju moć, ali ne moć nekoga tko je samo vrlo moćan, već moć nekoga tko me ljubi, tko je zaljubljen u mene i želi dijeliti radost sa mnom. To je vjera. To znači vjerovati: napraviti mjesta za Gospodina kako bi On mogao doći i promijeniti me.“[4] Možemo zamoliti našu Majku da nam pomogne imati vjeru poput njezine, vjeru poslušnu i poniznu, kako bi Gospodin mogao ispuniti naša srca svojom milošću.

[1] Papa Franjo, Homilija, 16. ožujka 2015.

[2] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 12.

[3] Sveti Josemaría, *Križni put*, sedma postaja, br. 3.

[4] Papa Franjo, Homilija, 16. ožujka 2015.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/meditacije-ponedjeljak-
cetvrtog-tjedna-korizme/](https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-ponedjeljak-cetvrtog-tjedna-korizme/) (15.03.2026.)